

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 299. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568173888/facsimile.pdf> (tilgået 09. december 2021)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

min Isse! hvor dybt skuer jeg ned paa den høie Hovedbygning
hvis Tag dog neppe naaes af Øiet fra Gaden! Som Skroget fra
Toppen af Skibsmasten seer Staden ud fra denne Taarnspidse.

Hvilken gyselig Allarm, af de nede under rullende Vogne,
de rørte Trommer, de stigende Hammerslag, og de døvende
Klokkers vokende Dundren! Hæver sig Taarnet, eller Kronen
jeg staaer i, af det opfarende Bulder? Løfter mig virkelig Lyden
nærmere Zenith? Lettes min bævende Fod fra Toppen af Høi-
den, den rører? Bortfører mig ikke den vingede Skye, som nær-
mer sig piilsnar mit Standpunkt? Jeg *Fier!* Jeg *Fnug* – paa Spid-
sen af denne svimmelhøie Colossus! Hvorved skal jeg holde mig
fast? ved den glatte Steen? ved det afslebne Jern? ved den strøm-
mende Luft? – Hvorned skal jeg krampe mig fast? med den bæ-
vende Fod? med den zittrende Haand? – O! der er den! der er
den! den hvirvlende Skye! den svøber mig ind i sin foldende
Favn! jeg lettes – jeg løftes – den suuser mig bort fra det svin-
dende Standpunkt i Himmelens Ørken ...

Underlige, rædsefulde, himmelfarende Følelse! Nei! aldrig
fornam jeg saa vældigt det Høiet Sandser jeg endnu? Jeg seer
intet! jeg hører intet! jeg fornemmer intet! jeg berører intet!
Alt er tomt omkring mig – alt et uendeligt Rum, et ufatteligt
Øde ... *Gud!* ... *Gud!* – ja her vilde Spotteren selv andægtigen
udraabe: *Gud!* – Dit Navn toner fuldest i Taushed! din Al-
magt er vældigst i Tomhed! og hvor intet er, *Høie! er du!* ...

Her staaer jeg, et Støvgran, et Punkt,
Halv Noget, halv Intet – et Suk –
En neppe begyndende Tanke –
Tabt paa et Atom i det Rum,
Din Evigheds Almagt opfylder!
Naar blev jeg? hvor er jeg? og hvad?
Hvor hvirvles jeg hen? – o! forgaaer jeg? –
Ak! Gnist, mellem talløse Gnister,
Som fremsprang af Tomhedens Flindt
Paa Almagts Bliv-Slag den mindste,
O slukkes du? slukkes jeg alt? –
Nei, svind kun aldeles, o Jord!
Henfold dig, o vidtstrakte Himmell!